CUM AU JUCAT ECHIPELE ÎN depla-sare

În etapa a șasea a categoriei A, redactorii și reporterii revistei noastre au plecat pe teren avînd notată pe bloc-notes-urile lor întrebarea formulată în titlul acestor două pagini: „Cum au jucat echipele în deplasare"? Ne-am gîndit să urmărim acest aspect, din multiplele pe care le ridică, de regulă, o etapă de campionat, poate și pentru că ne aflam sub impresia recentei înfrîngeri a echipei noastre naționale în deplasare, înfrîngere care — din păcate — face parte dintr-o suită de insuccese pe teren străin.

Desigur paralelismul nu poate fi perfect. Dar nici nu se pot contesta unele trăsături comune, legate fie de condițiile psihologice, fie de tacticile adoptate, fie de însăși erorile individuale comise de jucători în condițiile unor meciuri susținute în altă ambianță decît cea obișnuită, respectiv una mai mult sau mai puțin ostilă (public), în fața unor adversari cărora terenul propriu le acordă de la plecare un procentaj de șansă în plus.

Care au fost constatările noastre?

Ele reies din materialele acestor pagini și se pot considera, în linii generale, pozitive.

Cu atît mai mult, cu cît — după cum se știe — etapa a coincis cu 3 victorii în deplasare, pe care le vom explica mai jos. După cum, vom găsi în rîndurile care urmează și explicația insuccesului acelor echipe care au pierdut pe teren străin.

Firește, explicația unei victorii sau a unei înfrîngeri pe teren străin nu trebuie căutată exclusiv în implicațiile avantajului sau dezavantajului terenului. Rămîn mereu valabile în fotbal — ca și în alte sporturi — factori ca: pregătirea, valoarea individuală a jucătorilor, orientarea tactică generală etc.

Dar, să urmărim realizarea temei noastre. Așadar, în obiectiv: echipele în deplasare. Cu referirile necesare — unde e nevoie — și la gazde.

Stoicescu a avut contra UTA-ei, o zi excelentă. Iată-l depășindu-l pe Metcaș, căruia i-a făcut duminică multe „clipe grele"
Foto: C. ABĂRBIERIȚEI

Corner la poarta Rapidului, în meciul de la Petroșeni. Motroc (nr. 3) îl marchează pe... Kraus, în timp ce Dan marchează doi adversari I Lupescu (în dreapta) va repara însă greșeala de plasament a colegilor săi.
Foto: S. BAKCSY

DE ICI DE COLO ■ DE ICI DE COLO ■ DE ICI DE COLO

Jiul a pierdut primul meci acasă. Cu (și din) această ocazie, pe teren au căzut prima sticlă și prima piatră aruncată din tribună, adăugînd la decorul de toamnă impresia că ospitalitatea publicului din Petroșeni a și început să veștejească.

Spre sfîrșitul jocului, Dan (Jiul) l-a „gratulat" cu o palmă pe Dumitriu, scenă pe care nici unul dintre arbitri n-a văzut-o. Preventiv, făptașul s-a trîntit imediat la pămînt simulînd o suferință atroce. Să-l fi cuprins remușcările chiar atît de repede?

Un nou procedeu de culmare, prin care electricitatea nervoasă se scurge brusc și individul își revine ca după carbaxin. După meci, la intrarea în vestiar, Ion Vasile, portarul Jiului, a dat un picior în ușă, sfărîmînd treimea ei inferioară. Procedeu fiind destul de neobișnuit a suscitat interesul fotoreporterului nostru. Pe cînd își potrivea „bîtul", echipa suporteri l-au „apostrofat" atît de tare, încît a înțeles că e mai înțelept să renunțe pe loc.

După meciul C.S.M.S — U.T.A., observatorul federal Gheorghe Olaru-l chemat pe Stoicescu, Humă și Romilă și — în prezența antrenorului Botescu, a arbitrilor, a ziariștilor — i-a felicitat pe cei 3 ieșeni pentru jocul foarte bun prestat, atrăgîndu-i însă atenția lui Stoicescu să renunțe la discutiile pe teren, cu arbitrul.

Cei trei arătau deosebit de emoționați. Așa, trenorul Botescu: „Pînă acum, nici un observator federal n-a mai făcut așa ceva. Pentru noi e un stimulent":

Un fost junior ploieștean, Stoicescu, bate la porțile facultății și ale consacrării sportive. Este la Iași, unde dă examen de admitere la Politehnică. În plin examen, se antrenează singur cîte o oră pe zi. Un exemplu.

În lotul echipei Știința Craiova, alături de portarii Papuc și Vasilescu, a fost inclus de curînd un al treilea. Are 17 ani, posedă un talent remarcabil, după cum ne spunea antrenorul Cosmoc, și-l chiamă... Papuc. Este fratele mai mic al cunoscutului portar al Științei.

În ultima vreme, V. Alexandru, mijlocașul Universității Cluj, n-a mai apărut în formație datorită faptului că a cam slăbit motoarele la pregătire. Spre laudă lui însă le-a aprins puternic pe cele ale învățăturii. Rezultatele bune obținute în sesiunea de examene din vara acestui an l-au aituat în rîndul interaliștilor. Acum, Vasile Alexandru este student în anul IV al facultății de stomatologie din Cluj.

Înainte de a începe jocul Universitatea — Știința Cluj, arbitrii de linie Gh. Limona și Gh. Olteanu au convenit starea regulamentară a celor două porți. Numai după aceea, Ilie Drăghici a fluierat începutul jocului. Un fapt în aparență banal, dar care a constituit primul semn al unui arbitraj prestat de-a lungul întregului meci cu seriozitate, competență și simț de răspundere.

Intîmplarea a făcut ca la doua meciuri ale Progresului, cei cu Rapid și cel de simbătă, cu Politehnica, să ne aflăm în apropierea băncii rezervelor echipei din strada dr. Staicovici. Un fapt ne-a atras, la ambele meciuri, atenția. Matache, rezerva lui Mîndru, fuma în timpul jocului tigare după tigare. Oricît ar fi fost de emoționat de evenimentele de pe teren, ni se pare cel puțin bizară această ipostază a jucătorului de rezervă (care poate fi chemat în orice clipă pe teren), cu țigara în gură.

La Politehnica a devenit aproape o regulă: etapa și debutantul în categoria A. La Pitești a debutat Bodrojan, cu Știința Craiova a debutat Popanică, iar cu Progresul, Rotaru. În poziția înfrîngerilor echipei timișorene, cei trei tineri debutanți au arătat frumoase calități.

IAȘI

NERVOZITATE...

O primă repriză, arădenii au jucat de parcă nici n-ar fi fost în deplasare. Și nu pentru că ar fi atacat ei mai mult, ci pentru că s-au mișcat pe teren cu dezinvoltură, au pasat calm, au jucat foarte siguri pe ei, organizat. Nota de ordonare a acțiunilor a dat-o jocul foarte bun la mijlocul terenului al lui Chivu, așa încît — deși inițiativa aparținea gazdelor — U.T.A. nu apărea de loc pusă în dificultate, în inferioritate. Echipa lui Dumitrescu (revenit antrenor principal la formația textilistă) a atacat mai rar, dar periculos, prin Țîrlea și Axente (acesta din urmă a și deschis scorul în ultimele minute ale primei părți).

În a doua parte, U.T.A. s-a transformat într-o echipă scuturată de frigurile „apărării" rezultatului. Au fost de ajuns cîteva acțiuni mai insistente ale lui Stoicescu, pentru ca oaspeții să simtă perspectiva pierderii avantajului, să se enerveze (mai ales Țîrlea) să părăsească jocul calm, să comită greșeli de apărare și... să redevină „echipă în deplasare". Apărătorii au început să arunce baloanele, atacanții au încercat rezolvări pe răspundere proprie exclusivă și U.T.A. a risipit astfel atît avantajul cît și bunele aprecieri culese în prima repriză.

Greșeală, deci, în renunțarea la jocul organizat cu care obținuse 1—0. Nervozitate excesivă după egalare.

R. U.

BUCUREȘTI

CONTRAATACUL CU... PASE SCURTE!

Putea realiza Politehnica mai mult?

O înfrîngere onorabilă (0—1) în deplasare naște — mai ales în mintea suporterilor echipei învinse — întrebarea de mai sus. Această întrebare ne-am pus-o și noi, pleînd nu de la desfășurarea ei propriu-zisă. Reamintindu-ne-o am fi tentați de concluzia că echipa timișoreană, cu oarecare șanse sau, să-i zicem, pricepere, putea să ia Progresului un punct, ba chiar două. Șansă, după cum am văzut, n-a avut. În ce a constat atunci, după părerea noastră, greșeala care i-a făcut pe timișoreni să meargă acasă cu traista goală? O spunem foarte net: în NECUNOAȘTEREA CONTRAATACULUI.

Care au fost carențele contraatacurilor „schițate" de Politehnica? În primul rînd, direcția dar mai ales viteza lor. În loc să fie purtate direct pe poartă, urmărindu-se surprinderea apărării adverse „descoperite", contraatacurile timișorene „navigau" lateral, cu o tesătură de pase scurte, evident contraindicate. Viteza lor, departe de a căpăta o accelerație progresivă, era și ea redusă de aceleași pase scurte, laterale, înainte-înapoi, care permiteau regruparea apărării adverse. Subliniind nefolosirea pasei lungi (pasa de angajare care de cele mai multe ori dislocă sistemele defensive, semănînd panica) în inițierea contraatacurilor, avem una din explicațiile condamnării lor la nereușită. Legînd de acest aspect și predilecția jucătorilor Mureșan III, Mițaru și Popanică pentru jocul pozițional — cu șanse minime — în fața carcului de 16 m, evidențiem, de fapt, greșeli clasice în concepția contraatacului, remarcate pregnant în jocul Politehnicii.

Este bine știut, marea majoritate a echipelor noastre joacă în deplasare cu măsuri suplimentare de siguranță în apărare (echipele gazdă dominînd, de regulă, teritorial), mizînd în obținerea unor rezultate favorabile pe jocul la contraatac. Or, a juca pe contraatac în maniera în care a făcut-o simbătă Politehnica înseamnă a-și reduce singuri șansele de succes.

M. P.

CLUJ

PLUS DE MATURITATE

Festina lente — (grăbește-te încet!) — spune un dicton latin, recomandînd în atingerea unui scop cît mai grabnic posibil o aplicată cu grijă. În jocul fotbaliștilor craioveni desfășurat duminică la Cluj, acesta a fost elementul caracteristic.

Aplicarea lui cu deosebită determinație de grupul craiovean, care, în ciuda succesului de maturitate atins la ora actuală de echipa sa, nu încetează să se străduiască să se perfecționeze și să se adapteze mereu la fiecare adversar în parte, a fost în bună măsură cheia succesului craiovenilor. Ei au știut să aștepte în momentul cel mai favorabil și să străpungă cu o apărare atrasă pînă la linia de centru. Pentru cei care au urmărit partida a fost clar că în timp ce sistemul defensiv al Științei are meritul de a nu fi primit gol, cel ofensiv a găsit modalitatea de a înscrie unul atunci cînd trebuia, uimindu-ne, prin maniera în care s-au suplinit, conferind întregii concepții de joc a echipei un caracter unitar foarte bine întemeiat de către componenții acesteia.

Beneficiari ai unei viteze de deplasare remarcabile, fotbaliștii craioveni, dominați teritorial dar nu și moral, au fost întotdeauna superiori numericeste în fazele de apărare și periculoși în cele de atac. Cu mici excepții, oricîteori mingea a fost recuperată din preajma careului propriu, esaloanele Mihăilescu—Strîmbeanu—Deselnicu, Niță—Deselnicu—Strîmbeanu, Strîmbeanu—Deselnicu—Ivan sau Deliu—Ivan—Strîmbeanu, Deliu—Circiumărescu — Ivan, Strîmbeanu—Ivan—Circiumărescu (aceasta în funcție de locul de pornire la contraofensivă) au adus balonul cu rapiditate în terenul clujenilor, de unde s-a efectuat cu regularitate acea pasă de lungime medie spre zona descoperită, favorabilă infiltrării jucătorului-vîrf. Rolul acestuia a fost deținut în tot cursul jocului de Șfîrlogea, asezat ca un adevărat pivot la înălțimea ultimilor apărători ai Universității, postură care i-a facilitat de altfel inscrierea unicului gol al întîlnirii.

În arsenalul mijloacelor ofensive ale Științei am mai remarcat alternanța schimbărilor de direcție a atacurilor și insistența de a menține mingea în terenul gazdelor. Păcat că uneori s-a recurs și la procedee anti-joc.

Nicolae SOARE

PITEȘTI

OASPEȚII AU JUCAT CA ACASĂ

Deplasarea, în orice împrejurări, aduce cu sine acea senzație de înstrăinare care-ți micșorează apriorie potențialul obișnuit. Teama de necunoscut amplifică simpla senzație de reacomodare, pe care ar putea-o anula primul contact cu noul tărîm.

Steaua a ținut să infirme aceste considerații, abordînd deplasarea la Pitești cu optimismul la care îi dădea dreptul poziția de lideră în clasament. Părăsind domeniul psihologiei, sîntem obligați să adăugăm că atitudinea echipei militare a fost consolidată de indicațiile tactice ale antrenorilor, care au recomandat un joc deschis, prudent în apărare, dar cu caracter ofensiv net.

Și astfel, pe cochetul stadion din Pitești, — victime ale propriilor noastre prejudecăți — am avut surpriza de a vedea echipa oaspete jucînd ca o gazdă și invers. Chestiune de memorie. Dinamoviștii au uitat că impetuozitatea gazdei, iureșul ei susținut de publicul local, de firele de iarbă familiare, de băiatul de la tabela de marcaj — impun și sperie pe oaspeți, diminuîndu-le forțele. În schimb, militarii bucureșteni au uitat, în favoarea lor, toate acestea și au jucat ca și cum s-ar fi aflat pe terenul din Ghencea: curajoși, siguri pe sine, stăpîni pe mijloacele lor. Într-un cuvînt, Steaua a jucat normal. Toți cei patru atacanți au fost în majoritatea cazurilor în zona de finalizare, în timp ce la piteșteni am constatat următoarea situație ciudată: în min. 24 al partidei, la un corner, se aflau în fața porții lui Suciu doar doi dinamoviști!

De fapt, folosindu-l de astă-dată pe Raksi timp de 90 de minute, Steaua a intenționat să realizeze un pressing continuu, valorificînd virtuozitatea ofensivă a liniei de halfi. Raksi era menit tocmai să sprijine această linie, cu funcția de alimentator principal al atacului (ceea ce a și făcut, cu siguranță-i cunoscută).

Din păcate, însă, în acest fel toată ponderea atacului a rămas pe o singură aripă, cea dreaptă, unde Sorin Avram s-a zbătut mult, dar unde — în același timp — dinamoviștii și-au concentrat sistemul defensiv. Sorin Avram a reușit adesea să cîștige duelurile cu apărarea adversă, mai ales cînd s-a dirijat spre marginea terenului, dar, ostenit de hățuială, centrările-sale nu au mai fost precise și deci nu au putut fi fructificate. Constantin, mai lent acum, nu-l poate urma în curse pe Avram, în schimb Voinea, în plenitudinea vigorii sale, ar trebui să-i sprijine și să construiască un-doi-uri eficiente cu extrema (timp în care Constantin ar avea răgazul să se deplaseze favorabil pentru finalizare). Negrea a susținut atacul (mai puțin D. Popescu) cu cîteva șuturi bune.

Cu toate aceste condiții, bucureștenii nu au cîștigat partida pentru că ineficacitatea (adesea exasperantă), le-a zădărnicit atu-urile.

Victor BANCIULESCU

PETROȘENI

„VICLENIILE" ...RAPIDULUI

După două victorii cu ecou încă nestins, repurtate pe teren propriu, Jiul nu s-a mai „învolburat" cu efect în fața barajului rapidist. A jucat mereu numai cu „viteza inițiia" de parcă urca la deal, a încercat să-și creeze ocazii de gol numai prin pase lungi și înalte. Dacă mijlocașii și înaintașii nu vor pasa lute, nu se vor demarca permanent, dacă balonul nu va circula în viteză pe direcții surprinzătoare, dacă acțiunile lor ofensive nu vor fi purtate în manieră colectivă și nu vor reuși să dezechilibreze apărarea adversă, atunci jucătorii din Petroșeni vor rămîne slab înarmați. Mai spuneam și altădată că valoarea lor individuală e situată undeva la limită. Numai jocul colectiv poate atenua carențele lor de ordin tehnic și fizic, atitudinea în acest meci ca într-un material de analiză. Apărătorii au marcat cu întîrziere, lăsîndu-i pe Dumitriu și Ionescu să preia balonul. Mijlocașul Sandu regretă parcă după ce deposedează și restituie mingea adversarilor, Stocker și Libardi au pasat tîrziu, iar Martinovici, Casandra și Peronescu, lenți ca un tangou argentinian, s-au luptat în forță cu adversari mult mai robuști decît ei.

Rapidiștii se dovedesc în progres, dar jocul lor nu poate fi apreciat integral. Prin pendularea celor două extreme, în apărare s-a constituit mereu o linie mediană de patru jucători, încît dispozitivul defensiv era format dintr-o „aglomerare" de opt, bine organizați în spațiu. Peste tot s-a detașat Dan, căpitanul acestei apărări, care a părut atît de bine „plăiul" din fața porții lui Răducanu. Negativă a fost însă tendința de a respinge mingile haotic, de a nu iniția și construi ordonat acțiuni ofensive imediat după recuperarea balonului. Deseori îți făcea impresia că rapidiștii suferă de daltonism (minerii purtau echipament roșu), atît de multe pase se îndreptau spre adversari. Nu-i vorbă, nici jucătorii echipei gazde nu distingeau mai bine culoarea albă (echipamentul rapidiștilor). Dar suita greșelilor era întreruptă de momente lucide, cînd balonul ajungea la Dumitriu și Ionescu. Ca doi fluturi care se jucau pe o pajiște verde cu o minge și păcăleau niște urmăritori, cei doi înaintași „virf", secundați inteligent de Năsturescu, au neliniștit permanent și străpuns din cînd în cînd prin execuții fine, prin ieșite și un-doi-uri, o apărare sensibilă la manevre false. Victorie meritată. Dar linia mediană (Dinu-Georgescu), marchează cam greoi și alimentează cu zgîrcenie înaintașii, linia de fundași distruge și nu construiește în continuare, extremele muncesc mult dar nu anticipează și trecvent laza următoare. Răducanu prinde și boxează bine, dar degajează numai cu piciorul, fără adresă și face către public niște giumbușlucuri ieftine.

R. B.

BUCUREȘTI

NUMAI PE JUMĂTATE

Desigur că surpriza de la București (victoria neașteptată poate chiar și de către suporterii Steagului roșu) își găsește explicația și în comportarea slabă a dinamoviștilor, în toate compartimentele. Dar nu-i mai puțin adevărat că este argumentată și de modul cum au acționat jucătorii brașoveni, în ciuda faptului că aceștia n-au avut de partea lor nici superioritatea teritorială și nici un număr mai mare de ocazii. Steagul roșu a acționat în această partidă în așezarea 4—3—3, în general folosită de echipe în deplasare. În fața liniei de fund Ivăncescu — Jenei — Gampo — Naghi „acoperirea" a fost asigurată de trio-ul Pescaru—Năftănăilă—Alecu, fiecare din aceștia cu sarcini diferite (primul cu rol de coordonator la mijlocul terenului, secundul cu sarcina de a sprijini și intra în linia de atac Budai (Necula)—Coran — Györfi și Alecu plasat mai mult în apărare). Din acest dispozitiv, destul de bine pus la punct ca organizare și cunoaștere a sarcinilor de către jucători, echipa din Brașov a ieșit în mod ordonat la atac, desfășurîndu-se de multe ori ca un evantai, cu acțiuni repezi și destul de variate (folosind alternativ pasele scurte și lungi), cu dese schimbări de ritm și direcție, cu combinații în doi sau trei oameni. Cu acest fel de-a acționa (în care Gampo, Pescaru și mai ales Năftănăilă au avut o contribuție foarte importantă), Steagul roșu a stăpînit jocul fără să domine teritorial, dovedind posibilități pentru perfecționare și în special pentru ambiția constantă pe tot parcursul unui meci. Pentru că oaspeții au acționat astfel numai în prima repriză, cînd au pus probleme serioase apărării dinamoviste și au făcut ca formula cu „libero" să devină discutabilă ca eficacitate sau oportunitate în raport cu jocul și adversarul. După pauză și cu deosebire în ultima parte a reprizei, cînd Năftănăila et Co. au terminat... benzina (deci o problemă de pregătire) și a început să se manifeste grija pentru rezultat, Steagul roșu a intrat treptat în rolul, obișnuit, al echipelor care se apără cu disperare să-și păstreze avantajul de un gol. Și a reușit mulțumită dăfensivei, dar și dinamoviștilor care au ajutat-o prin greșelile comise.

Să sperăm că această victorie va însemna un stimulent pentru Steagul roșu, spre o revenire la linia de plutire, și o comportare în viitor la valoarea și pretențiile acestei echipe. Iar pentru dinamoviști, insuccesul — un „duș rece" care să le trezească ambiția și calitățile de care, indiscutabil, dispun.

P. G.

Naghi a transformat impecabil lovitura de la 11 metri. Tot el scoate mingea din plasa porții lui Suciu.
Foto: GH. NEAGOE